

במדרינה

(המשך מעמוד 6)

מהססים, תוהים, אם לאור איתני הטבע הגשם — עליהם לבטל את ההפגנה.

הדבר הבולט ביותר בהפגנות שלום עכשיו במהלך השנים הוא המיספר הרב של המשתתפים, וראשיהתנועה לא רצו לאבד יתרון זה דווקא עכשיו. לבסוף הוחלט לקיים את ההפגנה במר עד ובמקום שנקבעו מראש — כיכר מלכישאול בתל-אביב.

הכיכר הגדולה ראתה הפגנות גדולות מזו. הרחבה ידעה צפיפות גדולה מזו שהופגנה שם במוצאי-השבת. הגי' שם חיב את המפגינים לשאת מיט' ריות, שיצרו מירווחים גדולים מן הר' גיל בין האנשים, וזה יצר רושם של המון אדם.

מישהו אמר שלכיכר הזאת יש תכור' נה מאוד מיוחדת: היא תמיד נראית מלאה. אף אחד לא הסתכן בהערכת מיספר המפגינים. הפסימים אמרו 20

שונה שתנועת שלום עכשיו, שהת' עקשה במשך השנים לשמש מיטריה רחבה, יוצאת בסיסמה זו. במהלך השבועות האחרונים, מאז מושב-אלג'יר של המועצה הלאומית הפלסטינית, דרך הצהרת-סטוקהולם ונאום יאסר ערפאת ב'נווה, היו בשלום עכשיו דיונים פנימיים ופומביים, עד שהתנועה יצאה בקריאה: "לדבר שלום עם אש"ף עכשיו".

אנשי השמאל הקיצוני, סוסייה-פ' גנות ותיקים, הרגישו, זו הפעם הרא' שונה, שהקונסנוס הגיע אליהם. שלום עכשיו, הנחשבת לאחד מסימלי הקוני' סנוס בכל הנוגע לשלום, עשתה דרך ארוכה והגיעה אל השמאל הקיצוני. היא אף השתמשה בהפגנה בסיסמה הרומה מאוד לסיסמת-הבחירות של הרשימה המתקדמת לשלום.

השוליים הסבו למרכז. כך זה התחיל גם בזמן מלחמת-הלבנון. הרא' שונים להתנגד למלחמה כבר מיומה

הקונסנוס של שלום עכשיו, שהכריחו לבסוף את הממשלה לצאת מלבנון, שהכריחו את הממשלה להקים ועדת-חקירה לכדיקת הטבח בצברה ובשא' תילה. המעטים, שיצאו בסיסמות כרו' רות, שאירגנו את תנועת הסירוב ישר' נבול, נדחקו הצידה, כאשר באו הה' מונים ושטפו את הרחובות.

כך זה מתרחש גם עכשיו. התנועות המתנגדות לכיבוש, הצועקות כבר שנים שיש לדבר עם אש"ף, נטמעו במוצאי-השבת בין המוני הקונסנוס. קרוב לוודאי שהמונים אלה הם שיכ' ריחו בעתיד את הממשלה לשבת למי שאיזמתן עם אש"ף.

והיו בהפגנה לא רק תומכי ר"ץ של שולמית אלוני ומפ"ם, שקראו סיסמה זו עוד בזמן מערכת-הבחירות האחר' רוניה, אלא גם רבים מאנשי מפלגת העבודה, שדיברו עד עכשיו בסיסמות ה"לא" — לא לאש"ף, לא למדינה פלסטינית, לא לנסיגה מכל השטחים הכבושים.

נואם ומסתייג. לובה אליאב, מחלוצי המיפגשים עם אנשי אש"ף,

רחל אבנרי, העולם הזה

רחל אבנרי, העולם הזה

לובה אליאב נואם בגשם השוטף הימין נשאר במיעוט

המפגינים, כאשר הודיעה להם שלא הם שיביאו את השלום, אלא ראשי מיפ' לגת-העבודה. חברה-הכנסת אמנון רובינשטיין, ראש תנועת-המרכז, שהפתיע בהצטר' (המשך בעמוד 10)

ויקטור שמיטוב רק בקונפרציה

אמנון רובינשטיין ויעל דיין בעד אבל נד

שולמית אלוני לא רק הם

הראשון היו קבוצות-שמאל, שהיו אז בשוליים. שבועיים אחרי פרוץ המיל' חמה העזו לצאת לרחובות ולהפגין בכיכרות. הם סספגו את הנאצות, הגי' דופים והמכות. הם היו כמה אלפים בלבד, החלוצים שפתחו את הדרך לש' אר המחנה. איש, כמעט, לא שם-לב אליהם אז, אבל הם קבעו את המסלול, שבו צעדו בתום השבוע השלישי אנשי

אלף, האופטימים אמרו שהיו "רבות". הכיכר מלמעלה נראתה, על כל פנים, מלאה לגמרי. **בפעם הראשונה.** הגשם, שהת' חיל לדרת ביום-השבת בבוקר, לא הפ' סיק בשעת ההפגנה. אין זו הפעם הראשונה שכיכר מלכישאול ישראל בתל-אביב שומעת את הסיסמה "לדבר עם אש"ף" אך זו הפעם הרא'

יום המטריות בכיכר-מלכישאול ריק או מלא?